

Bayer Zsolt: Híd a múltba: Szíria III/2. - Krak des Chevaliers (2.)

2013 július 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

Jött tehát Tankréd, és miután elfoglalta a várat, alig tudunk róla valamit. Csak azt tudjuk, hogy egyre fokozódott a muszlim nyomás. 1142-ben a tripoliszi gróf Krak des Chevaliers-t a johannitáknak adományozta.

Guillome lovag, aki addig a vár ura volt, összecsomagolt egy estén. Aztán reggel lett, és megérkeztek a johanniták. Átvették a vár kulcsait, Guillome lóra kapott, és elügetett. A johanniták meg nekifogtak átépíteni a várat. Építgették úgy negyven esztendőn át, s éppen jókor lettek készen, mert 1188-ban Szaladdin erre vezette hadjáratát. A vár bevételével meg sem próbálkozott, csak Tartust foglalta el. Ám a johanniták, látva Szaladdin erejét, tovább erőtítek Krakot.

A 13. század eleje a johanniták fénykora. A templomosokkal összefogva hódoltatják, adóztatják a muszlimokat. Még az aleppói emír is fizet nekik védelmi pénzt.

1218 januárjában a mi jó András királyunk ezt a várat érinti először, amikor a libanoni partokon kiköt. S miképpen Margatot, úgy Krak-ot is hatalmas adománnyal látja el – száz ezüstmárkát rendel a szalacsi sóbányák jövedelméből a szentföldi erősség fenntartására.

Az 1250-es évektől a mameluk szultánok folyamatosan pusztítják a vár környékét. Nincs élelmiszer, kezdődik a hanyatlás. 1271-ben Bajbarsz szultán kezdi meg a vár ostromát. Öt hétig tart az ostrom, végül a muszlimok dél felől áttörik a külső védfalat. A történet egyik változata szerint a johanniták adják fel a várat, cserébe szabad elvonulást kérnek. A másik változat azt mondja, hogy Bajbarsz becsempésztet a várba egy hamis levelet, amelyben a johannita nagymester ad parancsot a vár feladására. Így vagy úgy, de a vár elesik. Bajbarsz nem akarja élve elengedni a lovagokat, ám fia, a nemes lelkű Malik asz-Szaíd a lovagok életéért könyörög apjának, aki végül enged.

A johanniták elvonulnak, nyomukban a pusztulás jár. A mamelukok súlyos pusztítást visznek véghez a környéken. A szomszéd település kolostorának szerzeteseit az olajfákra akasztják fel. 1271-ben aztán elesik a egész Krak melletti erődrendszer, muszlim kézre kerül Safita és Arima is. Keresztes fennhatóság alatt csak Tartus, Margat, Maraklea és egy latakiai lakótorony marad. Ám a margati johanniták nem nyugszanak bele, hogy elveszett a szentföldi grófság, és le-lecsapnak a vidékre.

Hiába megannyi harc és hit, a vár stratégiai jelentősége folyamatosan csökken. A 19. század végén betelepül ide egy arab falu. A mandátum idején a franciák állami tulajdonba veszik, elkezdik feltárni, de barbár módon. Tönkre is teszik a régészeti emlékeket...

Ennyi Krak története. Mondhatnám, ezek a tudományos tények. Igen ám, de a história mégsem olyan, mint a matematika! Hanem nagy, gyermeki lelke is van neki... S amikor belépsz ezek közé a falak közé, akkor ezzel a lélekkel muszáj valamit kezdened.

Mert állj csak meg egy kicsit a kápolnában, és hagyd, hogy karjába vegyen a csönd. Jó Csönd-herceg... Hallod? Már suttog is... Azt suttogja, vajon hány johannita lovag imádkozott itt csendesesen... Vagy gondolt haza... Vagy talán

nem gondolt haza sohasem. Mert ott volt az ? hazájuk, ahová az Úr rendelte ?ket...

S hányszor borult vajon itt az Úr lábai elé Tankréd? Kit jó Madáchunknál végül így fogad rettegve az ostoba tömeg:

"(...) e vad népség ismeri a szerájok kéjeit..."

Ó, Istenem, hát mennyire nem volt itt kéj, semennyi sem. Gyógyító Szent János ispotályos lovagjai ugyan mivel is kényeztethették volna önmagukat, miközben övük volt talán minden id?k legszigorúbb regulája...

Itt szunnyad, dörmög, dúdolgat a középkor. A férfias, szellemes, koboldos, mesés, h?sies, ?szinte, nyers, vad, ismeretlen, titokzatos középkor. Csupa vad halál – és az örök éle hite. Ezért aztán nincs is halál. Nem... Nem azért, mert a fűvek végül, valahogyan mindig kin?nek a kövek között. Ugyan. Ez így túl egyszer? lenne. Ez csak a földi élet. De ha azt mondjuk, nincsen halál, akkor a másik életr?l beszélünk Arra gondolunk. Mint a johanniták... Igen, erre az örökkévalóságra gondoltak ?k is.

Nézd, nézd csak ezeket a kilazult köveket az ajtó felett. Ezek a kövek egy évszázadban egy centit csúsznak lefelé. Most nyolc centinél tartanak. Nem tartja így nyilván az id? múlását senki sem. Csak a johanniták szelleme. De ?k csak így. Hiszen nem tudnak mit kezdeni perccel, órával...

Amikor még tudtak mit kezdeni perccel, órával, hát összevésték a falakat. Illetve... Mondjuk úgy inkább: összefirkálták a falakat. Itt van például a kápolna bejárata melletti faldarab. Az egyik lovag egy lovagot vésett ide. Mert nem fért be, vagy csak unta a misét – s mert percen, órában gondolkodott. Ezért aztán vágyta, kívánta az örökkévalóságot. S van itt egy másik lovag, ki pajzsot tart a kezében, s van egy felirat is: AVE MARIA... Hm... Csak olyan nincsen, hogy "itt járt Tankréd"; vagy hogy "szeretlek, Izolda".

Aztán itt a vár kereng?je. Itt beszélgettek a jó lovagok önmagukkal, egymással és az Úrral. De leginkább önmagukkal. Mert amikor az ember messze van, hegyeken túl van, egyedül van s családtalan, olyankor

önmagához van a legtöbb mondandója. S ez nem az önzés. Ez a legnagyobb önfeláldozás...

Hát talán ezért suttog itt a kerengő is oly sokfélét a füledbe jó Csönd-herceg. S a káptalan nagytermében is, ahol a johanniták összegyűltek, étkeztek. A kerengő és a káptalan nagyterme a szentföldi gótika két legszebb emléke. Itt ülnek most is a johanniták éjszakánként. Némán, emlékekbe merülve... Vagy a mi világunkról elmélkedve. Nincs jó kedvük. Hiszen tudnak mindent. Múltat s jövőt. Mi pedig már elfeledtük mindkettőt. Ez a végzetünk. S az, amit nyolcszáz esztendeje egy lovag belevéselt nekünk a kőbe:

"Sit tibi copia / Sit sapientia / Forma que detor / Inquinato omnia / Sala superbia si comitetur."

Fordítsátok le, barátaim.

(folytatjuk)

Eredeti forrás: Bayer Zsolt

magyarhirlap.hu

Ajánló